

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοστόν μετρούντες χρόνον
έδρουσμεν σ'την γην των Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ένιακόσα,
όλο για την Άνθρώπιση θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Των δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — όκτώ φράγκα είναι μόνο.
Για τα ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

Είς γνάθιν φέρομαι παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα « Ρωμίου » άνιλιπη
με την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομίων τίλη.

Δευτέρα 'Οκτωβρίου κι' είκοστή,
άνθρώποις παντού χειροπιαστή.

Χίλια κι' έκατόν όγδόντα τρία,
σθένος και πολλή φιλοπατρία.

Κουσέγτα των Ξυλίνων περί των μνημοσύνων.

- Π. — Που πηγαίνεις;
Φ. — Άκολούθει.
Π. — Που πηγαίνεις;
Φ. — Όπου θέλω.
Π. — Που μή παρασύρεις, βλάκα; ... μήπως πής 'στον Βενιζέλο;
Φ. — Πάω 'στη Μακεδονία, που μνημόσυνα τελούνται
'στον Δεσπότη Γρεβενών. . .
πάω 'στη Μακεδονία, που γι' αυτήν δέν άσχολούνται
οι σοφοί των Άθηνών.

Πάω 'ψηλά 'στον Όλυμπο, να ξαπλωθώ σι χιόνια,
να θυμηθώ τής λεβεντίας τά παρασμένα χρόνια,
νάμαι σιμά 'στα σύννεφα, σιμά 'στ' άστροπελάκι,
νάχω για προσκεφάλι μου βροντόφωνο τουφεκι,
να πίνω γάργαρο νερό σι κρουσάκι βρουσούλαις,
να λημεριάζω σι σπηλιαις και σι ψηλαις ραχούλαις.

- Π. — Για 'δές καιρό, που διάλεξες τώρα μέσ 'στον χειμώνα
να πής 'ψηλά 'στον Όλυμπο, μεγάλε Μακεδόνα.
Για 'δές καιρό, που 'διάλεξες να πής έκει 'στα χιόνια
να κάρης νταλιίκια,
τώρα που 'βγήκαν, Φασουλή, τά κάστανα μαρόνια,
τά μήλα τά φριζία.

'Αρσος, Ταρταρις,
της κρουσάκι βρουσούλαις,
κι' ή ράχη σου δέν είναι
για τής ψηλαις ραχούλαις.

Τώρα μέσ 'στα γράμματα
δέν πάνε τίποτα πράγματα
και λεβεντιαίς ξανά.

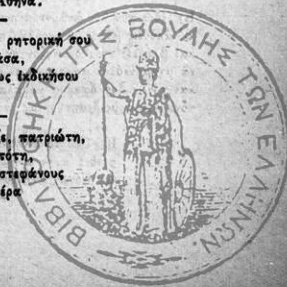
Μην κάρης την βλακεία
σ' αυτή την ηλικία
να πάρης τά βουνά.

'Ολύμπους μην κιντάρεις,
εις ύψη μην πιτφεις
μη στήθος φτωχό,
μην κάρης τον άτό.

Κατάστειλε τó μένος,
που σου γενεφ τó γένος,
και ριξε τά μηλιόνια,
που 'βρόντησαν 'στα χρόνια
της λεβεντίας εκείνα,
και κάτσε 'στην Άθήνα.

Μέσα 'στους καρενίδες μη την ρητορική σου
κόβει μαζί μου πράσα,
κι' από τους καρενίδες γενναίως έκδικήσου
αιματομήμενα ράσα.

Μέσα 'στους καρενίδες κιντάρεις, πατριώτη,
τόν Ιακχο του Δεσπότη,
κι' όρκίζου σοβαρός εις τās Ισοτερπίους
πας άγριος μη 'μέρα

ὅα σφάξης πέρα πέρα
δεσπότης και τυράννος.

Αἰλί, Φασουλῆ, με τόνον,
και κατά τῶν δολοφόνων
τῆς πατρίδος ἀγανάκτηι.

Ἔστ' ὁ λόγος ξίφος, σφαίρα,
και με τούτον νύκτα ἴμερα
βγάξει τῆς ψυχῆς σου τάκτι.

Ὁ λόγος, Φασουλῆ,
τό μίνος προκαλεῖ,
δίν πάει τοῦ κακοῦ.

Τόσας σφαγᾶς θυμάτων
και ποταμούς αίμάτων
μή λόγους ἰκιδιοῦ.

Κι' ἂν μνημόσυνα ποθῆς γιά μαρτυρικούς θανάτους,
γίνονται πολλά κι' ἰντός τοῦ φιλελευθέρου κράτους,
κι' εἶναι περὶ τὸν νὰ πῆς εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
πού σφαγᾶς ἱπαπειλοῦν Κομητᾶτα δολοφόνων.

Κι' ἰδῶ ὅτ' ἐπαρχίας κι' ἰντός τῆς πρωτεύουσῆς
ἠρωικῶν μαρτύρων μνημόσυνα θ' ἀκούσης.

Κι' ἰδῶ, σαγλο-Μπουρδούση,
μῆσα ὅτ' ἔχει Ἐκκλησιαίς
ὅα ἔχει πυκνὸ λειροῦσι
και κοσμογαλαξιαίς.

Κι' ἰδῶ τὸ στήθος πάλλει,
κι' ἰδῶ συνωστισμός,
συγκίνησις μεγάλη,
και πατριωτισμός.

Κι' ἰδῶ ψυχῶν συνάφεια,
κι' ἰδῶ λαὸς δακρυζεῖ,
και περιτριγυρίζει
μαρτύρων κενόταφια.

Κι' ἰδῶ κυττάξεις ἔξαρσιν παντοῦ τῆς κοινωνίας
και βλέψεις με τὰ λάβαρα μεγάλας Συντεχνίας,
και κατενθουσιάζεσαι ὅτ' ἐπὶ τῆν τῶν λαβάρων
κι' ἰκιδίησιν ὀρκίζεσαι καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων.

Κι' ἰδῶ τὸ πᾶν κινεῖται,
κι' ἰδῶ δὲν λημονοῖται
κάθε τοῦ γένους τίμου.

Κι' ἀκούεις τὸν Καζάζη
λόγο γερὸ νὰ βγάξει
ἴμπρός ὅτ' Ὀπαντιστήμου.

Κι' ἰδῶ πού λέι ἀπλόνηται πένθος πυκνὴ νεφέλη
κι' ἀκούεις μῆλος, Φασουλῆ, πεθίμου προσευχῆς,
και βλέψεις τοὺς δεσποζοντας, και βλέψεις τοὺς ἰν τέλει
νὰ μνημονεῖσιν μάρτυρας με συντριβὴν ψυχῆς,
και χύνεις δύο δάκρυα μεγάλα, πατριώτη,
τόνα γιὰ τοὺς δεσποζοντας, τέλλο γιὰ τὸν Δεσπότη.

Κι' ἰδῶ τὸ πλῆθος σοδαρὸν
πενθεῖ ὅτ' ἐπὶ μνήμην συμφορῶν
και πόνων ἀνηκίστων.

Κι' ἰδῶ ὅτ' ὀκνέσθων τῆς μητρός
σοῦ δίνων κόλλυβα και τρέφει
και λέι: Θεὸς ὄσωφίστεν.

Λόγος ἡλέθιος ἀλιτηρίου ἔμπρός ὅτ' ἰμάρικρον τοῦ Γρηγορίου.

Κλίνω γόνυ ταπεινόν,
Πατριάρχῃ κρημαμένῃ,
και ὅτ' ἐπὶ γῆν τῶν Ἀθηνῶν
πρὸ πολοῦ μαρμαρωμένῃ.

Χαίρει πάλι, λατριυτέ,
και τὸ ποίμνιον εὐλόγει...
κλαίνει τώρα βουλευταί·
κι' Ἰπουργοὶ και σκυλολόγι.

Κύτταξέ μας λυπημένους
γιὰ τὰ βάσανα τοῦ γένους.
Ἄκουσε τοὺς στυγαγμούς
και τοὺς τόσους μας λυγμούς
γιὰ σφαγᾶς και διωγμούς.

Ἀπὸ λήθαργο βαθὺ
τώρα ζωντανίσαμε,
κι' εἶνα μάρτυρ ἀληθῆ
τὸν ἰμνημονίσαμε.

Μῆσα ὄ' οὐρανοῦς σαπφείρου
τὸν κατισκοηνώσαμε,
κι' ὀλοι μας ἐκ τοῦ προχείρου
τὸν ἰστεφανώσαμε.

Ὅργῆς σάλος μᾶς εἶναι,
και ὅτ' ἀβάσανά μας τέλλα
ἴθυμηθήκαμε κι' εἶναι
τὴν δικὴ σου τὴν κρημάλα.

Κι' ἀνεκραύγασι ὅτ' ὀπλῆθος μετὰ διάτορος φωνῆ:
ἂν τῆς Πόλις τὸν Γενάρχη ἴμπρός ὅτ' ἰθὺ θύρα τὴν τρανῆ
τὸν κρημάσου με τοῦ πέμπτου Γρηγορίου τὸ σχοινί,
φαντασθῆτες πλῆρον τότε
πόσοι θ' ἀνηγήσων ὀρθνοί,
φαντασθῆτες, πατριώται,
τί μνημόσυνα ὅα γῆν.

Τότε κόσμου χαλασμός,
τότε πλῆρον ὀργασμός
τῆς ρητορικῆς και μίνος.

Κι' ὀλ' οἱ ξένου προεδευταί
ὅα προσέλθουν, λατριυτέ,
νὰ συλλυπηθῶν τὸ γένος.

Τί παρηγοριαίς ὅα ποῦν,
τί συλλυπητήρια...
ἴσως τὸτ' ἰπιτραποῦν
και συλλαλητήρια.

ἴσως τότε τὸν λαὸν κι' ὀ Λευτέρης τὸν ἀφήσῃ
ἰλευθέρως νὰ ψηφίσῃ
νέαν διαμαρτυριαν
πρὸς τὴν φίλην Ἐσπεριαν.